

2. Czy zakaz nadużywania pozycji dominującej wymaga udzielenia dostawcy odrębnej, nieograniczonej licencji na warunkach FRAND na istotne z punktu widzenia prawa patentowego zastosowania produktów wdrażających normę w tym znaczeniu, że sprzedawca końcowy (oraz w danym przypadku odbiorcy na wcześniejszym etapie obrotu gospodarczego) nie muszą już ze swojej strony uzyskiwać oddzielnej licencji od właściciela patentu SEP, aby uniknąć naruszenia patentu w przypadku zgodnego z przeznaczeniem zastosowania dostarczanej części?
3. W przypadku udzielenia na pierwsze pytanie prejudycjalne odpowiedzi przeczącej: czy art. 102 TFUE ustanawia jakościowe, ilościowe lub inne wymagania dotyczące kryteriów, według których właściciel patentu koniecznego do spełnienia normy decyduje o tym, wobec których potencjalnych sprawców naruszenia patentu na różnych szczeblach tego samego łańcucha produkcji i sprzedaży wystąpi on z powództwem o stwierdzenie naruszenia patentu, mającym na celu zaniechanie tego naruszenia?

B. Konkretyzacja wymagań wynikających z orzeczenia Trybunału w sprawie Huawei/ZTE ⁽¹⁾:

1. Czy niezależnie od tego, że obowiązki działania ciężące wzajemnie na właścicielu patentu SEP i na jego użytkowniku (zgłoszenie naruszenia, wnioski o udzielenie licencji, złożenie oferty na warunkach FRAND, złożenie oferty udzielenia licencji dostawcy mającemu pierwszeństwo uzyskania licencji) powinny zostać wykonane *na etapie przedsądowym*, istnieje możliwość skutecznego prawnie wykonania w toku postępowania sądowego tych obowiązków, które zostały zaniechane na etapie przedsądowym?
2. Czy jedynie wówczas można uznać, że użytkownik patentu wystąpił z poważnym wnioskiem o udzielenie licencji, gdy na podstawie wszechstronnej oceny wszystkich towarzyszących okoliczności można jasno i jednoznacznie stwierdzić istnienie po stronie użytkownika patentu SEP woli i zamiaru zawarcia z właścicielem tego patentu umowy licencyjnej na warunkach FRAND, niezależnie od tego jaka mogłaby być szczegółowa treść tych warunków (której w przypadku braku sformułowania w tym momencie oferty licencyjnej nie można w ogóle jeszcze przewidzieć)?
 - a) Czy sprawca naruszenia, który przez kilka miesięcy nie odpowiada na powiadomienie o naruszeniu, daje w ten sposób zasadniczo do zrozumienia, że nie jest zainteresowany uzyskaniem licencji, w związku z czym – pomimo sformułowanego ustnie wniosku o udzielenie licencji – należy uznać ten wniosek za nieistniejący, wskutek czego powództwo właściciela patentu SEP o zaniechanie naruszeń powinno zostać uwzględnione?
 - b) Czy na podstawie warunków licencji, które użytkownik patentu SEP przedstawił w ramach kontroferty, można uznać, że wniosek o udzielenie licencji nie istnieje, z tym skutkiem, że powództwo właściciela patentu SEP o zaniechanie naruszeń zostanie uwzględnione bez uprzedniego zbadania, czy własna oferta licencyjna właściciela patentu SEP (poprzedzająca kontrofertę użytkownika tego patentu) jest w ogóle zgodna z warunkami FRAND?
 - c) Czy taki wniosek jest w każdym razie niedopuszczalny wtedy, gdy zawarte w kontrofercie warunki licencji, na podstawie których należałoby uznać wniosek o udzielenie licencji za nieistniejący, są to warunki tego rodzaju, że ich niezgodność z warunkami FRAND nie jest ani oczywista ani stwierdzona w orzecznictwie sądów najwyższych instancji?

⁽¹⁾ C-170/13, EU:C:215:477.

**Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2021 r.– Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej
Polskiej**

(Sprawa C-204/21)

(2021/C 252/15)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: P.J.O. Van Nuffel, K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

Stwierdzenie, że:

- przyjmując i utrzymując w mocy art. 42a § § 1 i 2 oraz art. 55 § 4 ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej: ustawa p.u.s.p.), art. 26 § 3 i art. 29 § § 2 i 3 ustawy o Sądzie Najwyższym oraz art.5 § § 1a i 1b ustawy o sądach administracyjnych w brzmieniu wynikającym z ustawy z 20 grudnia 2019 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw (dalej: ustawa zmieniająca), jak również art. 8 ustawy zmieniającej, uznających za niedopuszczalne dla wszystkich sądów krajowych badanie spełnienia unijnego wymogów niezawisłego, bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w świetle orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącego art. 6 ust. 1 EKPC oraz art. 267 TFUE i zasadzie pierwszeństwa prawa Unii;
- przyjmując i utrzymując w mocy art. 26 § § 2 i 4–6 i art. 82 § § 2–5 ustawy o Sądzie Najwyższym w brzmieniu wynikającym z ustawy zmieniającej, jak również art.10 ustawy zmieniającej, przekazującym do wyłącznej właściwości Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego rozpoznawanie zarzutów i zagadnień prawnych dotyczących braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego Rzeczpospolita Polska uchybia zobowiązaniom ciążącym na niej zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 267 TFUE i zasadzie pierwszeństwa prawa Unii;
- przyjmując i utrzymując w mocy art. 107 § 1 pkt 2 i 3 ustawy p.u.s.p. i art. 72 § 1 pkt 1–3 ustawy o Sądzie Najwyższym w brzmieniu wynikającym z ustawy zmieniającej pozwalające na zakwalifikowanie jako przewinienie dyscyplinarne badanie spełnienia unijnego wymogu niezawisłego, bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, jak również z art. 267 TFUE;
- powierzając uprawnienia do decydowania w sprawach mających bezpośredni wpływ na status i pełnienie urzędu sędziów i asesorów sądowych (jak zezwolenie na pociągnięcie sędziów i asesorów sądowych do odpowiedzialności karnej lub na ich zatrzymanie, sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczące sędziów Sądu Najwyższego oraz sprawy z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku) Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, której niezawisłość i bezstronność nie są zagwarantowane, Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniu na mocy art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE;
- przyjmując i utrzymując w mocy art. 88a ustawy o sądach powszechnych, art. 45§ 3 ustawy o Sądzie Najwyższym i art. 8 § 2 ustawy o sądach administracyjnych w brzmieniu wynikającym z ustawy zmieniającej, Rzeczpospolita Polska uchybiła prawu do poszanowania życia prywatnego i prawu do ochrony danych osobowych zagwarantowanych w art. 7 i art. 8 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz w art. 6 ust. 1 lit. c) i e), art. 6 ust. 3 i art. 9 ust.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (EU) 2016/679 w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych (¹);
- obciążenie Rzeczpospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego ze względu na jej okoliczności powstania, skład oraz przyznane kompetencje nie stanowi organu sądowego spełniającego przymioty niezależnego sądu w rozumieniu art.19 ust.1 TUE w związku z art.47 Karty. W związku z tym utrzymanie jej kognicji w sprawach innych sędziów krajowych dotyczących statusu i warunków wykonywania urzędu sędziego narusza ich niezawisłość i stanowi uchybienie art. 19 ust.1 TUE.

Przepisy ustawy zmieniającej z 20 grudnia 2019 r. wykluczając możliwość dla sądów krajowych badania spełnienia przez składy orzekające w sprawach objętych prawem Unii wymogów niezawisłego, bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu art.19 ust.1 TUE w związku z art.47 Karty uchylają tym przepisom oraz narusza mechanizm pytań prejudycjalnych ustanowiony w art. 267 TFUE. Zgodnie bowiem z orzecznictwem TSUE sądy krajowe mają obowiązek zapewnić, aby sprawy dotyczące praw jednostki jakie wywodzi ona z prawa unijnego rozpoznawane były przez niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy. Kwalifikacja takiego badania jako spełniająca znamiona przewinienia dyscyplinarnego również narusza prawo Unii. Każdy sędzia krajowy jako sąd prawa Unii musi mieć możliwość oceny z urzędu lub na wniosek, czy sprawy unijne rozpoznane są przez niezawisły sąd w rozumieniu prawa Unii bez groźby wszczęcia wobec tych sędziów postępowania dyscyplinarnego. Powierzenie Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw publicznch Sądu Najwyższego wyłącznej właściwości do rozpoznawania wniosków o wyłączenie sędziego z danej sprawy lub określenie właściwego składu orzekającego opartych na zarzucie braku niezawisłości sędziego /niezależności sądu uniemożliwia pozostałym sądom krajowym wywiązać się z wyżej wymienionych obowiązków oraz kierowanie do TSUE pytań prejudycjalnych dotyczących interpretacji tego wymogu unijnego. Natomiast zgodnie z orzecznictwem TSUE każdy sąd krajowy jest uprawniony do skierowania pytania prejudycjalnego na podstawie art.267 TFUE, a sądy od których orzeczeń nie przysługuje środek odwoławczy są do tego zobowiązane w przypadku wątpliwości interpretacyjnych.

Zobowiązanie każdego sędziego do podania w ciągu 30 dni od jego nominacji na urząd sędziowski i opublikowanie w Biuletynie Informacji Publicznej informacji o jego członkostwie w zrzeszeniu lub stowarzyszeniu oraz funkcjach pełnionych przez niego w fundacji nieprowadzących działalności gospodarczej, a także o jego przynależności do partii politycznej przez mianowaniem na urząd sędziego narusza podstawowe prawo sędziego od ochrony życia prywatnego i danych osobowych oraz przepisy RODO.

(¹) Dz.U. 2016, L 119, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Specializiran nakazatelen syd (Bułgaria) w dniu 31 marca 2021 r. – postępowanie karne przeciwko V.S.

(Sprawa C-205/21)

(2021/C 252/16)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Specializiran nakazatelen syd

Wnioskodawca:

Ministerstvo na wytresznite raboti, Główna direkcija za borba s organiziranata prestypnost

Podejrzana:

V.S.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy ważnie transponowano art. 10 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)] 2016/680 (¹) [z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW], poprzez powołanie się w prawie krajowym – w art. 25 ust. 3 i art. 25a Zakon za ministerstvo na wytresznite raboti (ustawy o ministerstwie spraw wewnętrznych) – na podobny przepis zawarty w art. 9 rozporządzenia [Parlamentu Europejskiego i Rady (UE)] 2016/679 (²) [z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych)]?
- 2) Czy w wypadku sprzecznych przepisów krajowych dotyczących dopuszczenia do przetwarzania danych genetycznych i biometrycznych dla celów rejestracji policyjnej przestrzegany jest wymóg określony w art. 10 lit. a) dyrektywy 2016/680 w związku z art. 52, 3 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w odniesieniu do przewidzianego w prawie ograniczenia integralności osobistej i ochrony danych osobowych[?]